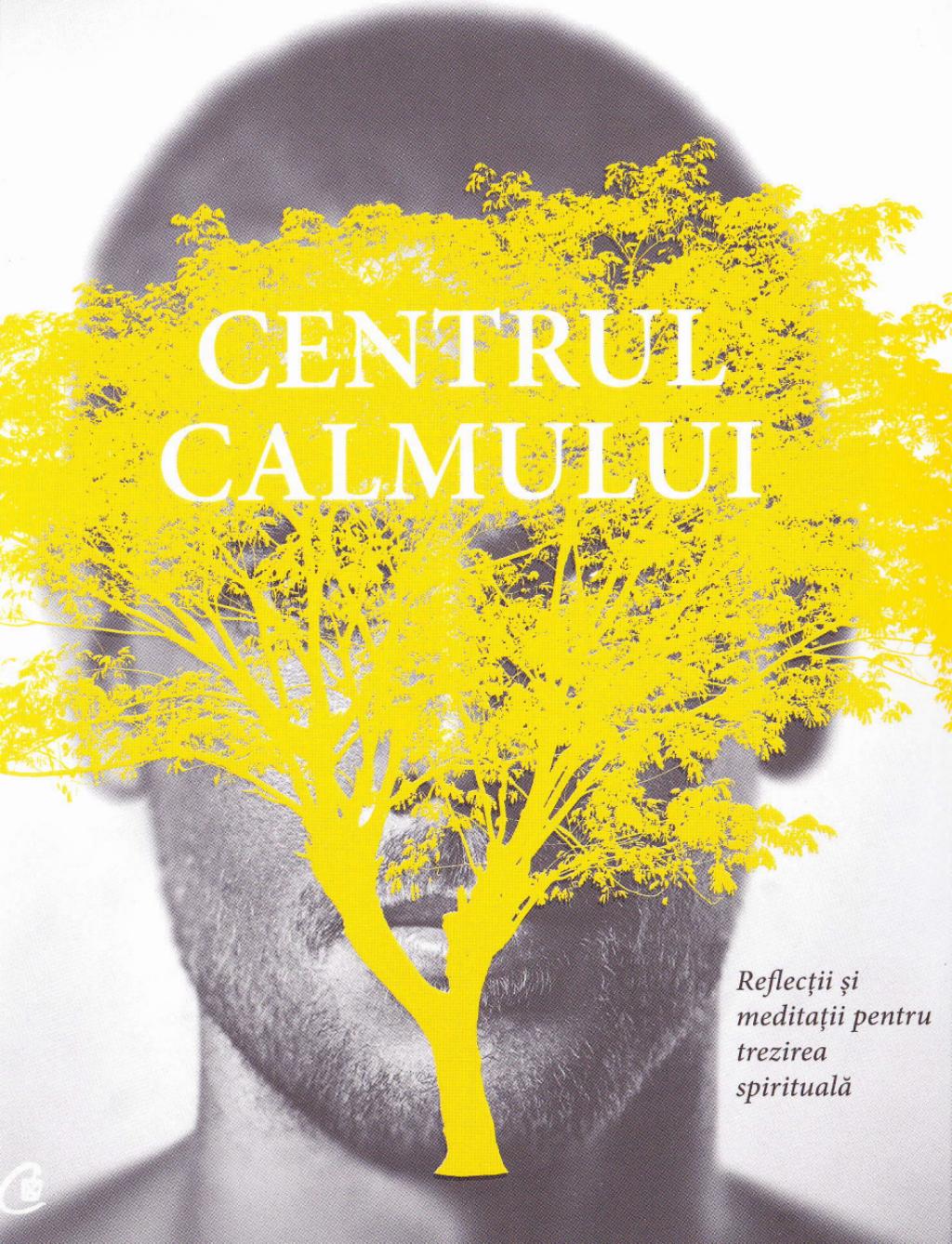

Libris

Respect pentru oameni și cărți

An
ECKHART TOLLE
Edition

STEVE TAYLOR

CENTRUL CALMULUI

Reflecții și
meditații pentru
trezirea
spirituală

An Eckhart Tolle Edition
www.eckharttolle.com

STEVE TAYLOR

CENTRUL CALMULUI

Reflecții și meditații
pentru trezirea spirituală

Selectie și introducere de
ECKHART TOLLE

Traducere din engleză de
Mihaela Șerbănescu

C U R T E A V E C H E

Cuprins

<i>Mulțumiri</i> / 7
<i>Introducere</i> / 9
Singurul loc / 13
Provocarea / 14
Insatisfacția divină (Deschiderea) / 15
Să devii una cu cerul / 17
Glasul care îți murmură în minte / 18
Esența / 20
Secretele / 22
Povestea / 23
Alchimia atenției / 25
Învățătorul spiritual / 26
Șocul / 28
Lumina (feluritelor făclii) / 30
Masca / 31
Când întrevezi probleme în viitor / 33
Lupta / 34
Presiunea acțiunii / 36
Cădereea / 38
Marea / 39
Spațiul / 40
Zâmbetul / 41
Nu ai nevoie / 42

- O clipă fără niciun gând / 44
Nu trebuie să gândești / 46
E timpul să nu mai luptă / 48
Când te pierzi / 50
Noaptea e vie / 52
Sălbăticia / 53
Lumina palidă / 55
Fortăreața / 56
Sufletul primordial / 57
Aceeași esență / 59
Moartea, străin misterios / 60
Marele dictator / 62
Dulcele balans al morții
(pentru Ian Smith) / 64
Descătușarea / 66
Copacii / 67
Sunt etern recunoscător / 68
Sunt dintre cei liberi (pentru strămoșii mei) / 70
Jocul / 72
Te poți mulțumi cu nimic? / 74
Centrul / 76
Lumea renaște / 78
Începutul universului / 79
Copacii (2) / 81
Neliniștea / 83
Sensul / 85
Bizareria / 87
Forța / 89
Paradoxul perfect / 90
Sfârșitul succesului / 91
Sfârșitul dorinței / 92
Simte gustul lumii și al vieții / 94
Proiectul / 96
Înapoi acasă / 98
Esența / 99
Indicele primelor versuri din poeme / 101

Singurul loc

Când viitorul e doar spaimă,
iar din trecut răzbesc numai regrete,
ce alt refugiu să mai cauți, nu ai prezentul?

Chinuit de un vârtej de gânduri
ce dau năvală peste hotarele lucidității,
prezentul este centrul calmului, în care odihnă poți găsi.

Și încet, pe când poposești aici,
gânduri sâcătoare și temeri se dizolvă
asemeni umbrelor ce se micșorează în lumina soarelui de
amiază,
până când nu mai ai nevoie de niciun adăpost.

Prezentul este singurul loc în care
gândurile nu creează durere.

Prezentul este singurul loc.

Te simți permanent cum și tu
te tezzi să nu-ți pierzi echilibrul
sau frica. Cu ce mîne
Poate nu pot să te înscriu?

care să crește o lectură spirituală prin întâlnirea noastră
cu cea dintr-un poem.

Azunci când ești singur în lăzărie,

Az vrea să-ți pot arăta

Provocarea

A proprietatea tău

Această proprietate pare să-și găsească bine locul în pătrîile cărpi pe care o vezi și, deși a fost scrisă ca poezie vânătoare de ani în urmă de către marele poet persan Sofiatul, este totuște o carte inspiratoare, „Cartea vîlnei”, ceea ce îi dă un sens nou și chiar și o valoare eternă din

Cum vrei să afli cât ești de puternic
înainte să-ți încerci forțele?

Cum vrei să știi cât de adânc te-ai cufundat
dacă tumultul nu te-ajunge
forțându-te să te scufunzi?

Cum vrei să știi ce doarme-n tine
până când ființa ta întreagă nu-i silită
să-și vină-n fire?

Apoi, te vei întoarce înăuntrul să-ți aduni forțele,
rezerve neatinse de forță și talent,
și asemeni unui soare, uimit de propria-i strălucire, vei
răsări

mai puternic decât ai fi crezut vreodată,
mai profund decât ai fi visat.

Insatisfacția divină (Deschiderea)

Atunci când simți că poate fi ceva mai mult,
Atunci când viața ce te bucura
nu îți mai e de-ajuns,
și siguranța de altădată te sufocă, iar plăcerea
parcă nu mai are gust,
când visurile izbânzii nu-ți mai șoptesc speranță
ca pe vremuri,
și când nimic nu pare să te mai amuze
când purtarea prietenoasă ajunge să te oprime, ca o haină
prea veche și prea strâmtă,
și cu fiecare repetare a aceleiași rutine
devii mai static și mai obosit

Atunci când prinzi să simți durerea ivită
din tristețea ce pare să vină de niciunde,
o foame neostoită și adâncă
și energiei bizare pulsează în tine,
asemeni undelor unui cutremur interior,
tu simți pământul cum îți fuge,
te temi să nu-ți pierzi echilibrul,
și te întrebi „Ce-i cu mine?
De ce nu mai pot să ști ce-i aia fericire?“

Să nu te temi, nu s-a-ntâmplat nimic.
Nu-i nici neliniște, nici întristare,
e doar insatisfacția divină.
Nu tu te prăbușești, ci stavile.

Este trezirea ta

ruperea vălului

deschiderea sufletului.

Ființa ta adevărată ieșe la iveală încet și dureros,
străpunge coaja dură a crusalidei tale.

Vechea ta lume rămâne-n urmă tot mai mult,
iar tu aștepți în pragul lumii noi, nedumerit,
și cauți înțelesul acestui loc ciudat.

Dar, dacă ai curajul să îți continui calea,
va apărea o călăuză și în față se va așterne drumul,
începutul unei nemaivăzute aventuri.

Curând, priveliștea splendidă nu te va mai surprinde
nici strălucirea acestui soare nu te va mai ameții
curând, nemărginirea acestui loc nu va mai fi copleșitoare,
iar magia și sensul acestei noi lumi te vor cuprinde.

Să devii una cu cerul

Pare că dintotdeauna ai fost închis aici
de mai mult timp decât îți poți aminti,
o închisoare ce pare atât de trainică și sigură
încât nici nu visezi că ai putea scăpa vreodată
ca o pasare ce știa demult să zboare,
dar acum are doar aripi care atârnă inerte.

Doar că barele cuștii nu sunt concrete.
Sunt un miraj făcut din temeri și dorințe,
proiectat chiar de mintea ta frământată
și ținute de atenția ta neconitenită.

Dar dacă îți liniștești mintea o secundă
vei vedea cum temerile se risipesc
vei vedea cum dorințele se retrag
asemeni ghearelor unui animal care nu mai este amenințat

Privește barele cuștii topindu-se
și lasă lumea să te pătrundă.

Lasă-ți mintea să se îmbine cu spațiul de afară
până când va fi doar un continuu –
întinde-ți aripile și fii una cu cerul.

„Nu te teme, nu s-a-năștăciu nici judecăție.

Nici sănătatea, nici spălătoare,

nu doar bucuria, nu divină.

Nu tu de prindere și nu te

Glasul care îți murmură în minte

„Dacă vrei să te ascuți,

doar să te ascuți.

Fiecare să devină să te ascuți în calea durerii,

scriindu-te doar a crizului tău.

„Vine să facă să te ascuți și tot nu vezi,

Într-o zi te vei sătura de glasul ce tot îți tot șoptește-n minte

măcinând neîncetat, mereu nemulțumit,

gânduri pline de spaimă despre viitor,

îndoindu-se de fiecare alegere pe care o faci.

Într-o zi, te vei întoarce calm și vei spune: „Nu vreau să te mai ascult“,

apoi te vei retrage și vei privi în altă parte,

atent doar la ce este în jurul tău

sau la liniștea și nemărginirea pe care le poți simți

înlăuntrul tău, exact în spatele glasului.

Glasul este atât de preocupat de ce spune,

încât la început nici nu va înțelege că este ignorat

și își va continua vaierul de unul singur.

O să o mai auzi cum plângă și te critică,

dar nu te va mai convinge niciodată:

te vei îndoi de acele gânduri, vei râde de ele, le vei

respinge.

Și, ușor, nemaifiind hrăniti de interesul tău,

glasul va deveni mai șovăielnic

pentru oamenii săi
se va împletici și va încetini, lăsându-te;
până când acel glas tărăganat și plin de sine care pretindea să fie auzit
și care părea să acopere tot restul realității
nu va mai fi decât o șoaptă, o adiere lină
care acum pare să facă parte din liniște.

Esență

Poate dura o viață să devii tu însuți,
ani întregi plutind singur, în derivă
jucând un rol care nu-ți era menit
îngăimând o limbă pe care nu erai menit să o vorbești
purtând haine care nu ti se potriveau,
încercând să dai senzația că te porți normal,
dar simțindu-te mereu stângaci și nefiresc
asemeni unui străin care pretinde că este acasă,
știind că toți pot simți cât ești de stingher
și că te resping pentru că nu ești de-aici.

Dar, încet, după ani de explorări,
vei zări semne pe care le recunoști,
vei auzi șoapte vagi care par să aibă dreptate
cuvinte ciudat de familiare, de parcă ți-ai fi vorbi singur,
și idei cu rezonanță profundă, de parcă le-ai fi știut deja.
Încetul cu încetul, vei căpăta încredere
și vei păsi mai repede, știind că ești pe drumul bun,
simțind atracția magnetică a adevărătei tale case.

De acum, începi să sapi,
să decojești straturile de condiționare
pentru a destrăma vălul subțire al acelui fals eu,

Respect pentru oameni și cărți
pentru a renunța la obiceiuri și dorințe care te absorbeau
până când vei simți pământul ferm de sub
esența luminoasă a finței tale.

De acum, nu vei mai fi nesigur:
calea este clară, direcția o știi.

Baza pe care e construită fința ta este atât de sigură
și stabilă,

încât nu ai nevoie de acceptare,
nici nu ți-e teamă că ești exclus sau ridicol.

Tot ce faci este corect și adevărat
profund și perfect autentic.

Nu te opri. Ai ajuns abia la jumătatea călătoriei –
sau poate abia ai început.

După ce ai ajuns la esență
continuă să cercetezi, dar mai profund,
mai sapă, dar mai delicat,
și vei dezvălu-i noi straturi, vei afla noi profunzimi,
până când vei ajunge acolo unde nu mai este nimic,
unde esența se dizolvă
și stânca se topește ca gheăta,
iar sinele își depășește limitele,
extinzându-se pentru a cuprinde întregul.

Un sine mai puternic și mai adevărat
pentru că nu mai există niciun sine.

Un sine pe care trebuie să-l găsești
ca să-l poți pierde.